

A Fővárosi Ítéltábla a Sinyei Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Sinyei Dávid ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Pencz Kamilló ügyvéd által képviselt alperes ellen, kölcsön visszafizetése iránt indított perében, a Budapest Környéki Törvényszék 2012. december 14. napján meghozott, 23.P.24.420/2008/48. számú ítélete ellen, az alperes részéről 49. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 127.000 (százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 480.000 (négy száznyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és az alperes korábban szoros érzelmi kapcsolatban álltak, egy ideig az alperes a felperessel együtt lakott a felperes ..., ... szám alatt lévő ingatlanában. A felperes 2004 januárjában 28.500 USA dollár kölcsönt bocsátott az alperes rendelkezésére abból a célból, hogy az alperes közös vállalkozást indítson **P. A.-al**. A peres felek úgy állapodtak meg, hogy az alperes a kölcsönt 6.000.000 forint értékben, magyar forintban fizeti vissza a felperesnek. Az alperes a pénzt **P. A.** lakásán a felperes jelenlétében adta át **P. A.-nak**. Miután a peres felek kapcsolata megromlott, a felperes telefonon szóban többször felszólította az alperest a kölcsön visszafizetésére, az alperes azonban a kölcsönt nem fizette vissza. A felperes feljelentést tett a ...-i Városi Rendőrkapitányságon az alperes ellen a kölcsön visszafizetésének elmulasztása és más bűncselekmények miatt, de a ...-i Városi Ügyészség ... számon a csalás miatt indult eljárást bűncselekmény hiányában megszüntette.

A felperes a keresetében 6.000.000 forint tőkének, ezen összeg után 2004. május 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatnak, valamint a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét arra alapította, hogy közte és az alperes közt határozott idejű kölcsönszerződés jött létre, amelyben az alperes 6.000.000 forint visszafizetésére vállalt kötelezettséget, ennek azonban felszólítás ellenére sem tett eleget. Állította, hogy a kölcsön lejáratának napja 2004. május 1-je volt.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Védekezésében arra hivatkozott, hogy közte és a felperes között nem jött létre kölcsönszerződés. Tagadta, hogy a felperes kölcsön jogcímén pénzt adott át a részére. Vitatta a felperes követelésének összegét is.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6.000.000 forint tőkét, ezen összeg után 2005. szeptember 3. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, valamint 300.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 360.000 forint eljárási illetéket, és megállapította, hogy 27.432 forint perköltséget az állam visel. Ítéletének indokolása szerint **P. A.** büntetőeljárásban és a jelen perben tett tanúvallomása, valamint **P. Zs.** és **H. L.** tanúvallomása alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes és az alperes között létrejött a Ptk. 523. § (1) bekezdésében körülírt kölcsönszerződés. Az alperes büntetőeljárásban tett vallomása, **G. I.** írásbeli nyilatkozata és dr. **T. J.** tanúvallomása alapján tényként állapította meg, hogy a felperes több alkalommal következetesen 6.000.000 forint visszafizetését követelte az alperestől. Ezzel bizonyítottnak ítélte meg a felperes követelésének összegét is. Nem találta bizonyítottnak a felperesnek azt az állítását, amely szerint a peres felek között létrejött kölcsönszerződés határozott, 2004. május 1-jéig terjedő időre szólt. Rámutatott, hogy emiatt a kölcsönszerződés csak határozatlan idejűnek volt tekinthető. Az alperes elismerése, továbbá **H. L.** és **M. Cs. A.** tanúk vallomása alapján azt állapította meg, hogy a felperes 2005. augusztus 18-án felmondta a kölcsönszerződést. Kifejtette, hogy a kölcsönszerződés Ptk. 526. § (1) bekezdésében meghatározott 15 napos felmondási idő eltelte után szűnt meg, így a kölcsön visszafizetése az ezt követő napon, 2005. szeptember 3-án vált esedékessé. Erre figyelemmel 2005. szeptember 3-ától kötelezte az alperest késedelmi kamat megfizetésére.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása, a kereset elutasítása és a felperes első- és másodfokú perköltségben marasztalása érdekében az alperes terjesztett elő fellebbezést. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem helyesen állapította meg, emiatt téves jogi következtetésre jutott, és okszerűtlen ítéletet hozott. Továbbra is tagadta, hogy a felperes kölcsönt adott a számára. Kifejtette, hogy a felperes egyetlen hitelt érdemlő bizonyítékkal sem tudta igazolni a perben érvényesített követelését. Hivatkozott arra, hogy a perben rendelkezésre álló bizonyítékok többsége olyan személytől származik, akikhez a felperes valamilyen szoros érzelmi vagy személyes szállal kötődik. Érvelése szerint a perben tanúként

kihallgatott személyek vallomása elfogult volt a felperes irányában. Előadta, hogy a periratokhoz csatolt okirati bizonyítékok és hangfelvétel értékelhetetlenek. Kiemelte, hogy **P. A.** perben tett tanúvallomása eltért a büntetőeljárásban, az eseményekhez időben közelebb tett vallomásától, a vallomásai közötti eltérésre pedig nem tudott kielégítő magyarázatot adni. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság **P. A.** tanúvallomását tévesen, nem a logika szabályainak megfelelően értékelte.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását indítványozta, az ítélet helyes indokai alapján.

Az alperes a fellebbezésében nem támadta az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet elutasító rendelkezését, így ez a rendelkezés a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedett. Emiatt a Fővárosi Ítéltábla kizárólag az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott marasztaló rendelkezéseit vizsgálta felül.

Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az így megállapított tényállásból helyes jogi következtetéseket vont le, érdemi döntésével és annak az ítéletben kifejtett indokaival az ítéltábla maradéktalanul egyetértett.

Az alperes fellebbezésében foglaltakkal kapcsolatban az ítéltábla a következőkre mutat rá:

Az alperes a fellebbezését a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésére alapította. Ebben a körben elsődlegesen **P. A.** büntetőeljárásban és perben tett vallomásai közötti ellentmondásokra hivatkozott.

Az ítéltábla elsősorban azt emeli ki, hogy a felperes által csalás miatt kezdeményezett büntetőeljárásban jogerős ítélet meghozatalára nem került sor, az eljárást az ügyészség megszüntette. Emiatt a Pp. 4. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a büntetőeljárásban megállapított tényálláshoz a bíróság semmilyen módon nem volt kötve.

A tanú vallomásával kapcsolatban azt hangsúlyozza, hogy a tanú vallomását rögzítő jegyzőkönyv mint közokirat a Pp. 195. § (1) bekezdése értelmében csak azt bizonyítja, hogy a tanú a közokiratba foglalt tartalmú vallomást tette, nem bizonyítja azonban a vallomás valóságtartalmát.

A **P. A.** vallomásai közötti ellentmondás csak látszólagos. A tanú a büntetőeljárásban úgy nyilatkozott, hogy nem kapott kölcsönbe 6.000.000 forintot. Előadta viszont azt is, hogy kapott pénzt az alperestől, de nem kölcsönbe, hanem közös üzleti vállalkozásra, és nem forintban, hanem USA dollárban. A tanúnak ez az előadása nem áll ellentétben a perben tett vallomásával, ami szerint az alperestől vett át pénzt, amit aztán az alperesnek vissza is fizetett.

A tanú pénz visszafizetésére vonatkozó vallomása alátámasztotta a felperesnek azt a feljelentésben tett előadását, amely szerint az alperes telefonon közölte: meg van a pénz az édesanyjánál, amelyet az alperes édesanyja meg is erősített.

A tanú perben tett vallomása eltért a büntetőeljárásban tett vallomásától abban, hogy a pénz átadásáról készült okirat, amit később megsemmisítettek. Az elsőfokú bíróság megkísérelte ennek az ellentmondásnak a feloldását az alperes és a tanú szembesítésével, és az alperest a szembesítés céljából többször idézte személyes megjelenés kötelezettségével. Az alperes a szabályszerű idézések ellenére nem jelent meg a tárgyaláson. Az alperesnek ezt a magatartását az elsőfokú bíróság helyesen értékelte úgy, hogy az alperes elzárkózik a szembesítés elől. A Pp. 206. § (2) bekezdése alapján az alperes távolmaradását alappal értékelte úgy, hogy a szembesítés a perben az alperesre kedvezőtlen eredménnyel járt volna. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan fogadta el valószínűnek **P. A.** tanúvallomását.

Az alperes a perben maga sem tagadta, hogy a **P. A.**-nak átadott pénz a felperestől származott. Ebből a körülményből, valamint **P. A.**-nak az alperes által semmilyen módon nem cáfolt tanúvallomásából okszerűen az a következtetés vonható le, hogy a peres felek, illetve a tanú között két jogügylet jött létre: egy kölcsönszerződés a felperes és az alperes között, és egy másik szerződés az alperes és **P. A.** között. Ennek alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes mint hitelező és az alperes mint adós között létrejött a Ptk. 523. § (1) bekezdésében körülírt kölcsönszerződés.

Az alperes a fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy a perben kihallgatott tanúk a felperessel érzelmi és személyes viszonyban állnak.

Az a körülmény, hogy a tanú érzelmi vagy személyes kapcsolatban áll a peres felek valamelyikével, önmagában még nem alapozza meg a tanú elfogultságát, vallomását pedig nem teszi hiteltelenné. A kihallgatott tanúk közül **P. Zs.** elmondta, hogy az alperessel a kölcsönről nem beszélt, minden információja a felperestől származik. **Dr. T. J.** előadta, hogy nem tudta azonosítani, ki beszél a neki lejátszott hangfelvételen, így nem támasztotta alá a felperesnek azt az előadását, amely szerint a hangfelvételen az alperes hallható. Ezek a körülmények cáfolják a tanúk elfogultságát. **M. Cs.** pedig semmilyen érzelmi vagy személyes kapcsolatban nem állt a felperessel, ezért elfogultsága fel sem merülhet, mégis megerősítette, hogy a felperes az alperestől 6.000.000 forintot követelt vissza.

A pénz átadásánál a peres feleken és **P. A.**-on kívül más nem volt jelen. **P. Zs.**, **H. L.**, **Dr. T. J.** és **M. Cs.** tanúvallomásai mint közvetett bizonyítékok szoros oksági láncot alkotnak, alátámasztják **P. A.**-nak, valamint a felperesnek a kölcsönszerződés tartalmára vonatkozó előadását. Ezért az elsőfokú bíróság a vallomásokat megalapozottan tekintette a felperes követelésének összegére vonatkozó bizonyítékoknak, és e bizonyítékok okszerű és logikus mérlegelése

alapján, helyesen állapította meg, hogy a felperes követelése az összeg tekintetében is megalapozott.

Mivel az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, ésszerűen és logikusan mérlegelte, az ítéltábla nem látott okot a bizonyítékok felülmérlegelésére és az elsőfokú ítélet megváltoztatására.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a Pp. 254. § (3) bekezdésének alkalmazásával az ítélet helyes indokaira figyelemmel - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest másodfokú perköltség megfizetésére, míg az alperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján határozott.

Budapest, 2014. április 17.

Világhy Dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

Dr. Lente Sándor s. k.
István s. k.
előadó bíró

Dr. Csóka
bíró

A kiadmány hitelül:
Hilcz Ádámné
tisztviselő